

Claes om förlusten av sonen Oliver

För Claes Bratt och hans sambo förändrades livet totalt när deras son Oliver en dag i november 2023, bara några månader från sin 19-årsdag, tog sitt liv. Oliver, som en gång var en glad och nyfiken pojke, förändrades efter en epilepsidiagnos i början av 2018. Epilepsin och medicinerna påverkade hans vardag stort och drog honom ner honom i ett mörker.

När Oliver vid 13 års ålder fick sin diagnos följdes den direkt av medicinering, och biverkningarna av dessa blev synbara direkt. Hans tidigare sprallighet ersattes av ett mörkt sinne, och tankar om att inte vilja leva började. Trots flera byten av mediciner under åren som följde, blev han inte anfallsfri. Istället blev biverkningarna fler och hans psykiska mående sämre. Och trots löpande kontakt med psykiatrin, fick han inte den hjälp han behövde.

-Oliver kämpade inte bara med sin sjukdom, utan också med att hitta sin plats i samhället och socialt, berättar Claes. Epilepsin gjorde honom väldigt trött och han behövde mycket stöd, både i skolan och hemma. Tillsammans med det stigma som finns kring epilepsi hamnade han i ett stort utanförskap.

Bristande förståelse och anpassningar från skolans sida förstärkte detta utanförskap. När han började gymnasiet blev han dessutom utsatt för en svår och systematisk mobbning efter ett stort epileptiskt anfall inför klassen. Det blev början på en mycket svår tid för Oliver, något som satte djupa spår i honom, något han aldrig riktigt återhämtade sig från det. Trots skolbyte där rätt stöd sattes in direkt, förblev han sårbar och med nedbruten självkänsla.

En kamp att få instanser att samverka

Det finns mycket som Claes känner inte fungerade med den vård som sonen fick under de nästan sex år som Oliver levde med epilepsin. Men det som skaver mest idag är att vårdinstanserna inte samverkade med varandra, och att ingen ville ta det ansvaret. Olivers epilepsi var svårbehandlad och triggades av flera saker, varför en löpande dialog mellan neurologi och psykiatri samt skola hade kunnat göra skillnad. Nu hamnade istället hela ansvaret hos föräldrarna, som på alla sätt stred för att få till en samverkan.

-Nu är ju allt för sent, men tänk om de hade pratat med varandra för att utifrån sina respektive discipliner på riktigt förstå Olivers situation och hur allt påverkade honom. Då hade vi sluppit att i möte efter möte, med olika personer på alla instanser, upprepa att han inte mår bra av alla dessa mediciner. Och framför allt kanske han hade fått den hjälp och det stöd som han faktiskt hade rätt till, fortsätter Claes.

Drömmarna som försvann

Olivers passioner var många, där kärleken till skytte, musiken och att spela elgitarr var tongivande men även att träna amerikansk fotboll och att få vara i naturen. Han hade också planer för framtiden, som att äntligen få börja övningsköra och att efter gymnasiet läsa till undersköterska. Tillsammans med flickvännen pratades det om en framtid ihop, med giftermål och många barn.

När Oliver var fem år förlorade vi vår andra son kort efter födseln. Ett trauma som Oliver inte fick hjälp att bearbeta, berättar Claes. Förlusten gjorde att han kände dels skuld över sin lillebrors död, dels en stor längtan efter ett syskon. Det var den största anledningen till att han själv ville ha minst fem barn.

Lurad på livet

Efter Olivers död känner Claes det som att livet har stannat. Han tänker på Oliver flera gånger varje dag – den empatiska, kramgoa och pratglada unga man som sonen hann att bli – och befinner sig fortfarande i känslan att sonen snart ska komma hem. Även om han finner tröst i att ha en grav att besöka, så är sorgen och saknaden oerhört tung. Att förlora sitt barn är något man aldrig kan förbereda sig på, och att begrava sin förstfödde intill sitt andra och sista barn tycker han är mer än en människa ska behöva bära. Men han gör det, för att han måste.

Idag är Claes tacksam för allt det fina stöd som han och sambon fått från familj, vänner och kollegor under den mycket svåra tiden efter sonens död. Men allt det som han och sambon genom åren byggt upp, och den framtid som han såg tillsammans med sonen, är borta. Att stå kvar med alla frågor om varför Oliver tog sitt liv, och varför sonen inte fick den hjälp han behövde, återkommer ofta i tankarna. För även om Oliver mått dåligt under lång tid, så ville han verkligen leva – men han visste inte hur. Därför är Claes idag övertygad om att självmordet skedde i affekt och faktiskt hade kunnat förhindrats.

-På ett sätt vill jag minnas Oliver som han var innan sjukdomen tog över, som en glad, nyfiken och kunnig pojke med mycket livsglädje. Och han hade den busigheten kvar ända tills han drog sitt sista andetag. Han tog verkligen plats i rummet med sitt härliga, smittande skratt och sina ironiska skämt. Nu är det istället bara tomt och tyst, avslutar Claes.

Claes och sonen delade många fina stunder tillsammans, som när de jagade ihop eller tittade på amerikansk fotboll en hel natt. Men även minnet av det vardagliga gnabbet och tonårstjatet är något som Claes saknar. Han tänker på hur snabbt livet kan förändras, och hur viktigt det är att uppskatta det som verkligen betyder något – innan det är för sent. Han trodde att han hade mer tid med sin son, och sorgprocessen att bearbeta förlusten har egentligen bara börjat. Han vill belysa vikten av att psykisk ohälsa och tankar på självmord är något som måste tas på allvar. Han kunde inte rädda sin son, men hoppas att han genom att dela sin och Oliver's historia kan rädda någon annan.

Namn: Oliver Sökare Bratt

Född: 23 februari 2005

Yrke: Studerande

Ort: Stockholm

Interju och artikel av Bettina Sökare, 7 september 2024.